

Sygn. akt II Ca 1234/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący- Sędzia SO Anna Kuczyńska

Sędziowie: Sędzia SO Jolanta Bojko

Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc (spr.)

Protokolant: Elżbieta Biała

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w K.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny

z dnia 29 kwietnia 2015r.

sygn. akt I C 2463/14

oddala apelację.

Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc Sędzia SO Anna Kuczyńska Sędzia SO Jolanta Bojko

Sygn. akt II Ca 1234/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym z dnia 29 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków oddalił powództwo (...) z siedzibą w K. przeciwko (sygn. akt I C 2463/14).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Na podstawie umowy o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 5 marca 2009 r. M. K. zobowiązała się wobec Banku (...) S.A. z siedzibą we W. do spłaty uzyskanej od banku kwoty 1.9952,50 zł na warunkach określonych w umowie i „Regulaminie kredytowania ludności w (...) S.A.” z zastrzeżeniem odsetek w wysokości 11,99 % w skali roku wraz z klauzulą, że w przypadku gdy oprocentowanie przekroczy czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, Bank zastosuje oprocentowanie równe czterokrotności stopy kredytu lombardowego. Termin spłaty kredytu określono na 72 raty. Zastrzeżono również oprocentowanie należności przeterminowanych równe czterokrotności stopy kredytu

lombardowego NBP, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 22 % w stosunku rocznym. W § 10 przewidziana możliwość wypowiedzenia umowy przez bank m.in. w przypadku zalegania ze spłatą dwóch pełnych rat kredytu.

W dniu 18 grudnia 2013 r. Bank (...) S.A. zawarł z (...) w K. umowę przelewu wierzytelności wyrażonych w wersji papierowej w załącznikach nr 2 – 5.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd wskazał, że na poparcie swoich twierdzeń strona powodowa załączyła odpis umowy o kredyt gotówkowy nr (...), fragment odpisu wyciągu z umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2013 r. wraz z fragmentem stanowiącym w ocenie powoda wyciąg z listy wierzytelności tj. Załącznik nr 5 do umowy przelewu.

Dalej Sąd podniósł, że skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona (indywidualizowana) i udowodnione musi być przejście tej wierzytelności na powoda. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu musi być w dostateczny sposób oznaczona - poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego jest elementem. W ocenie Sądu fakt przelewu wierzytelności na stronę powodową, a co za tym idzie powstania skutków określonych w treści art. 509 § 2 k.c. nie został przez stronę powodową wykazany. Z fragmentu odpisu załącznika nie wynika aby wierzytelność objęta pozwem była przedmiotem umowy cesji. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż fragment tabelki na której znajdować się mają dane identyfikujące wierzytelność posiada nieopisane kolumny, nie zawiera podpisów pod tabelką a jedynie fragmenty jakichś paraf bliżej nieokreślonych podmiotów oraz, jak się zdaje fragment jakiejś pieczęci z wizerunkiem godła. Nie sposób uznać by kserokopia o takich cechach mogła stanowić jakiegokolwiek źródło dowodowe, w szczególności by wykazywała integralny związek z umową przelewu zawartą przez powoda z dotychczasowym wierzycielem. Okoliczności tej nie zmienia poświadczenie za zgodność z oryginałem poczynione przez występującego w sprawie radcę prawnego, który nie posiada uprawnień do tworzenia wyciągu z dokumentów, o ile dokument ten można w ogóle kwalifikować jako wyciąg z innego dokumentu.

Wskazując na powyższe powództwo oddalono. Z uwagi na zaistnienie przesłanek wskazanych w treści art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c wyrok przybrał formę wyroku zaocznego.

Wobec nieponiesienia przez pozwanego kosztów procesu brak było podstaw do orzeczenia w tym zakresie, nakazującego ich zwrot przez powoda. Powód jako przegrywający proces w rozumieniu art. 98 k.p.c. poniósł wyłożone przez siebie koszty procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa.

Strona powodowa zarzuciła :

- naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez :

1. nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania dowodowego przez nierozważenie w sposób wszechstronny dowodów przedstawionych przez powoda i tym samym wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z nim sprzecznych, a mianowicie takich, że powód nie udowodnił, iż doszło do skutecznego przelewu konkretnej wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej, podczas gdy okoliczności te zostały należycie wykazane przez powoda dokumentem - umową przelewu z dnia 18.12.2013 r. i nie były kwestionowane przez pozwaną,

2. błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. dokumentu umowy przelewu wierzytelności z dnia 18.12.2013 r. i tym samym odmowę przyznania wyżej wymienionemu dokumentowi mocy dowodowej, pomimo, że wynika z niego cesja spornej wierzytelności;

- naruszenie przepisów art. 229 w zw. z art. 230 k.p.c, poprzez ich niezastosowanie, pomimo istniejących ku temu przesłanek i brak uznania przez Sąd I instancji, że niezaprzeczenie przez pozwaną faktowi skutecznego przelewu wierzytelności powoduje, że twierdzenia powoływane przez powoda zostały przez pozwaną przyznane.

W związku z powyższym strona powodowa wniosła o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie roszczenia od pozwanej na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 2/ zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje powoda okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Odwoławczy przyjmuje za własne. Wyprowadzone z tego stanu faktycznego przez Sąd Rejonowy wnioski co do bezzasadności powództwa również są uzasadnione i zostały poparte właściwą argumentacją prawną.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że wbrew zarzutom apelacji (choć nie wyrażonych wprost) Sąd Rejonowy wziął pod uwagę bierne zachowanie się pozwanej w procesie. W związku z tym na podstawie art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny w sprawie. Było to prawidłowe, zważywszy że pozwana nie podjęła się obrony w niniejszej sprawie przed Sądem I instancji. Nie stawiała się na wyznaczoną rozprawę. Nie składała w sprawie wyjaśnień ustnie, ani na piśmie. Nie wносиła też o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności. Zgodnie z art. 339 § 2 kpc w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W świetle powołanego przepisu sąd nie może przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one uzasadnione wątpliwości. Ocena co do istnienia uzasadnionych wątpliwości i zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi żadnych wątpliwości, że oceny takiej dokonuje się w szczególności na tle innych twierdzeń powoda (np. wobec sprzeczności twierdzeń). Wątpliwości co do twierdzeń powoda mogą nasunąć również zaoferowane dowody, jak i ich brak. Należy bowiem podkreślić, że w każdym razie w myśl ogólnej reguły rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c. oraz stosownie do treści art. 232 k.p.c. to na stronie powodowej spoczywa ciężar dowodu okoliczności uzasadniającej roszczenie pozwu oraz to strona powodowa winna wskazywać dowody na te okoliczności. Należy też zaznaczyć, że art. 3 k.p.c. oprócz tego nakłada na stronę obowiązek przedstawiania twierdzeń.

Podstawowym i przesądzającym już w istocie o zaistnieniu podstaw do oddalenia powództwa, a co za tym idzie także apelacji, w niniejszej sprawie jest argument o braku wykazania przez powoda następstwa prawnego w wyniku umowy przelewu wierzytelności z dnia 18 grudnia 2013 r. – czyli brak legitymacji czynnej.

Strona powodowa wykazała bowiem co prawda, że umowa przelewu wierzytelności pomiędzy nim a Bankiem (...) SA. z siedzibą we W. została w tym dniu zawarta, jednak w żaden sposób nie udowodnił, że była nią objęta wierzytelność w stosunku do pozwanego w wysokości dochodzonej pozwem.

Dowodem na tę okoliczność niewątpliwie nie może być bliżej nie oznaczony wydruk z komputera, opisany jako załącznik nr 5 zatytułowany „ wykaz wierzytelności wchodzących w skład portfela IV „. Wyciąg z załącznika nie odzwierciedla bowiem całego dokumentu i nie pozwala ustalić nawet, że jest to fragment jakiegokolwiek dokumentu. Nie zawiera żadnych podpisów, czy też pieczęci, które pozwoliłyby to zweryfikować. Nie jest on również w ocenie Sądu Okręgowego odpisem dokumentu, potwierdzonym przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego radcą prawnym w rozumieniu art. 129 § 2 k.p.c. Przepis ten przewiduje bowiem potwierdzenie za zgodność odpisu

dokumentu w formie i o treści identycznej z oryginałem, a nie daje uprawnienia do nadawania jakimkolwiek wydrukowi charakteru dokumentu tylko dlatego, że został potwierdzony za zgodność przez radcę prawnego. Skoro więc przedłożony wykaz transakcji z uwagi na brak jakichkolwiek podpisów, parafek, pieczęci nie może być oceniony jako dokument, to nie może być też mowy o istnieniu jakiegokolwiek dokumentu, którego odpis mógłby zostać potwierdzony za zgodność. Nie może być zatem dowodem na fakt, że opisana w nim wierzytelność stanowiła przedmiot przelewu na podstawie umowy z dnia 18.12.2013r.

Podkreślić należy, iż ciężar dowodu w zakresie wykazania przejścia uprawnień na powoda w wyniku przelewu wierzytelności obciążał powoda na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Rzeczą powoda, będącego podmiotem profesjonalnym i działającego w procesie z profesjonalnym pełnomocnikiem było w związku z powyższym takie zgromadzenie i przygotowanie dokumentów dotyczących przelewu wierzytelności (w razie potrzeby już na etapie zawierania umowy stron i jej formy), aby było możliwe dokonanie niezbędnych ustaleń w sprawie lub złożenie innych wniosków dowodowych, które potwierdzałyby w sposób nie budzący wątpliwości fakt przelewu wierzytelności i jej wysokość.

Do wykazania skuteczności nabycia wierzytelności w świetle prawa cywilnego oraz do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanych jej istnieniu, konieczne jest więc przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów.

Mając powyższe na uwadze należało uznać, że strona powodowa nie wykazała w niniejszej sprawie, iż na mocy umowy z dnia 18.12.2013 r. nabyła wierzytelność w stosunku do pozwanego w wysokości dochodzonej pozwem i posiada legitymację czynną w sprawie.

Sąd Odwoławczy dodatkowo wskazuje, że powodowi nie przysługiwało prawo powoływania się na uchybienia przepisom postępowania, albowiem nie stawiał się na wyznaczoną rozprawę i tym samym nie wniósł o wpisanie zastrzeżeń do protokołu.

Z tych względów należało uznać, że zaskarżone orzeczenie jest trafne i odpowiada prawu, a wywiedziona przez stronę powodową apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Sędzia SO Dorota Stawicka-Moryc Sędzia SO Anna Kuczyńska Sędzia SO Jolanta Bojko